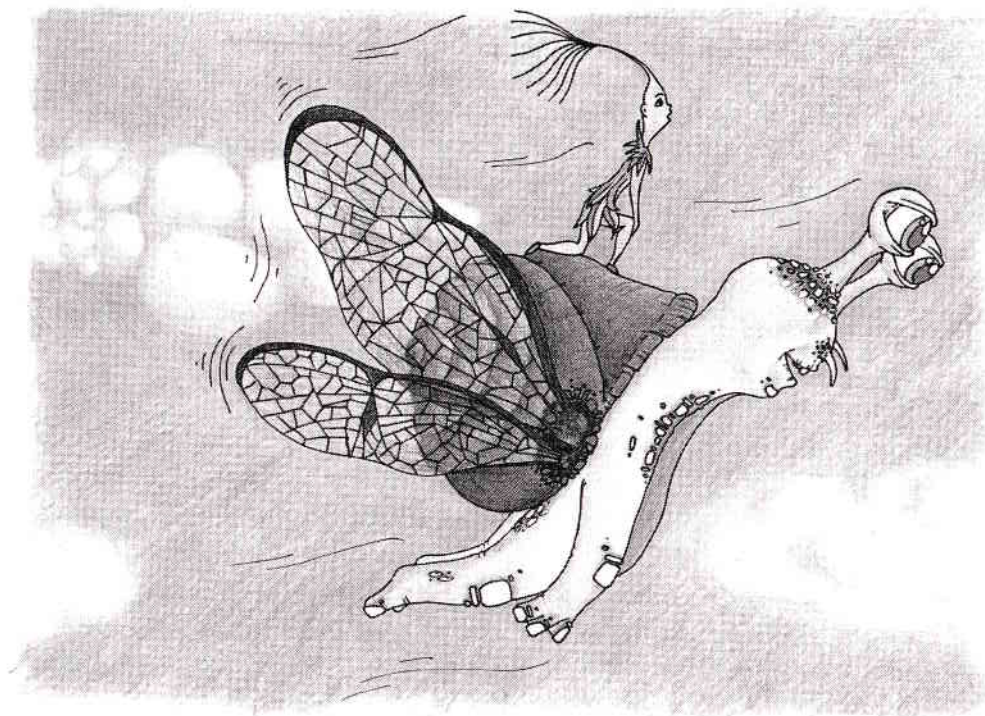

LBRIS

We know
books

Cosmisan

ȚARA MINUNILOR CE ȚIN

CUPRINS

LA PORȚILE CUVÂNTULUI SAU ALE „ȚĂRII MINUNILOR CE ȚIN” – VERONICA BALAJ ..5	
Cuvântul autorului.....	11
PRIMA CARTE – AVENTURILE MELCULUI ZBURĂTOR ȘI ALE PIKRALÍDEI, PĂPĂDIA LUNII	13
Prietenul Andrei este un melc zburător.....	15
Melcul din grădina domnului Constantinescu	17
Casa melcilor.....	21
Secretul nu mai poate fi ascuns.....	25
Profeția despre Pikralída și aripile de melc	27
Destinul.....	31
Meșterul de Calcar.....	35
Despărțirea de Andra	38
Cuibăriri	41
Țara Minunilor Ce Țin.....	44
Aripi de melc și călătoria spre Lună	47
Casa Lumilor Întrepătrunse și Luna	50
Fetița Lunii.....	52
Întâlnire pe ascuns.....	55
Scene de final.....	57
Dealul Cochiliilor de Melc și Puful lunar de Păpădie.....	60
A DOUA CARTE – ȚARA MINUNILOR CE ȚIN	63
PRIMA PARTE – O LUME CĂREIA ÎI LIPSEAU MINUNILE CARE ȚIN SE SCHIMBĂ	65
Există oameni care vor să îți sufle miracolul din viață	65
Tăcerea unui copil va da naștere unor povești scrise cu culorile curcubeului	71
Un caiet pe ale cărui pagini cerate nu se poate scrie	77
Visele sunt viitorul ce vine la copii într-o formă accesibilă lor	83
Cele mai neașteptate detalii vin din lucruri ușor de neglijat	89

PARTEA A DOUA – FĂPTURI CE AJUNG ÎN POIENIȚĂ.....	92
Iepurașul Bobiță Albă	92
Ariciul Roz.....	99
Lăcarul cu întrebări despre destin.....	105
Un melc cu capul la lună.....	112
Pikralída își caută mama.....	118
PARTEA A TREIA – ORIZONTUL ESTE ȚARA MINUNILOR CE ȚIN.....	125
Meșterul de Calcar și povestea Lunii	125
Creatorul prietenilor imaginari	130
Fetița și mierea din flori de nufăr	138
Băiatul ce salvează amintiri în buzunare cusute la piept	144
Secretele tănuite la pieptul unui copil nu trebuie smulse	152
PARTEA A PATRA – O LUME DINCOLO DE ORIZONT TĂINUIEȘTE SECRETUL PIKRALÍDELOR	158
Te-ai întrebat vreodată ce ființe locuiesc în nori?.....	158
Frezia, o fată născută dincolo de zid și omul ei din lut.....	164
Strălucirea Lunii este un spectacol al pikralídelor luminii.....	173
Despărțirile devin reveniri, dorurile se schimbă în îmbrățișări	182
Visul neîmplinit al Andrei.....	190
PARTEA A CINCEA – ZORAGARRIA	199
Fetei îi era suficient un șoricel de bibliotecă	199
Păpădii ce curg spre visare.....	207
Dealul fecioarelor.....	216
Un scriitor blocat pe albul perfect al lipsei de inspirație	225
Zoragarria	232
Arlec și naufragiul pe nisipul unei clepsidre.....	239
CARTEA A TREIA – NIMBURUCUL GRĂDINAR ȘI PĂPĂDIA LUI	251
Introducere	253
Povestea unui nimburuc și a cărții fermecate.....	254
Păpădia balerină.....	256
Noapte de toamnă neașteptată.....	258
Tarta bunicii.....	259
Ploaie de-o seară doar.....	260

Păpădița și Cactusul Trubadur Cameleonic.....	262
Grădina Interzisă.....	265
Începutul iubirii dintre lumi.....	267
Qweentus și grădinăreasa lui iubitoare	269
Păpădița.....	271
Caché, verișorul Păpădiței.....	273
O casă din lemn putred și o carte uitată într-un raft.....	274
Am pus scrisorica lângă gard	278
Logodna de păpădie.....	279
Qweentus și Păpădița – logodna din grădină.....	281
Antropologia iubirii – destine retrăite sau utopia reală.....	283
Din nimburuc și păpădie, o singură ființă, o nimbupăpădie.....	285
În visul cu nunta mare	287

Prietenul Andrei este un melc zburător

— Privește, tăticule, un melc în iarbă!

Andra mi se smulse din mână și alergă spre un melc, doar un melc cu o cochilie rubinie, cu o ușoară crăpătură în partea cea mai de sus a căsuței sale spiralate.

— Îl putem lua acasă? Promit că e ultimul, doar pe ăsta micuț, uite ce viață a avut de e tot ciobit, așa e că îl putem lua?

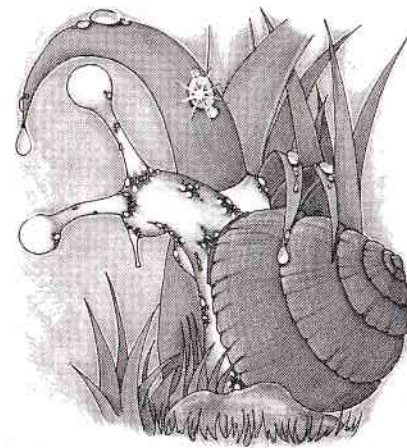
Și eu ca tată puteam să o refuz? Adică să o refuz în cazul acesta, al unui melc ciobit? Nu, sigur nu puteam. Așa că l-am luat și pe acesta, un alt caz pe care Andra îl va monitoriza în agenda ei.

De când s-a stins Iepuraș, viața noastră e mai dificilă, dar această nefericită întâmplare ne-a apropiat cât pentru un set complet de părinți, pe care Andra nu îl mai putea avea. S-a descurcat destul de bine după primul an de la pierderea mamei ei, fapt care m-a condus să văd în fiica mea o tărie de caracter ce îi sprijinea inimioara dragă mie. O fetiță cu inimioară caldă și un caracter ce se clădea solid în fața ochilor unui tată însingurat de un destin crud...

— Tată, tăticuțule, aș vrea să îmi spui povestea Melcului zburător. Haide, grăbește-te, că de fiecare dată faci tu cum faci și niciodată nu am rămas trează ca să aflu dacă a ajuns la Meșterul Căsuțelor de Calcar.

— E bun laptele, fetița lui tati, e bun?

M-am așezat pe scăunelul roz de lângă pătuțul ei de poveste, ochii mi s-au umezit gândindu-mă la acele nopți de

dinainte de ironia vieții, când Cristina mă ținea strâns de mână și împreună o priveam pe Andra adormind cu sticluta de lapte sprijinită de palmele ei pure...

— Lasă, tati, nu plânge pentru Mulfi, tu știi că până la urmă ajunge la meșter să-i facă aripioare de melc zburător. Nu plânge, mai bine începe odată, vezi că deja am început să beau lăpticul.

Cu un deget nesigur indică urma imaginară a laptelui pe sticlă.

Mulfi. Un melculeț mic, mic s-a născut într-o familie de melci cu aspirații înalte, fiind singurul melc băiat al familiei sale. Cu privirea atât de nesigură, Mulfi își întindea ochii spre fiece firicel umed de iarbă unde se pregătea dimineață de dimineață masa verde ce promitea a-i aduce primul inel al unei căsuțe-spirală pe care o va purta cu mândrie în Grădinuța de vis a familiei noastre. Primele cuvinte pe care le-a învățat de la părinții lui au fost: „Ferește-te de om!”. Nu le-a priceput atunci, dar viața urma să-l asigure de importanța acestora.

Viața în Grădină era atât de normală încât tot ce puteai face era să te bucuri de dușurile de rouă ale dimineților răcoroase în care soarele se pregătea de zi aranjându-și razele în oglindirea bobitelor de rouă ce se agățau de firele de iarbă, de petalele trandafirilor și, uneori, de ochii melcilor. V-ați întrebat oare de ce melcii se deplasează atât de lent?

— Stai, tati, că partea asta nu ai mai spus-o. Să nu mă minți, că deja știu povestea, îmi spuse Andra, cu ochii mai mult închiși.

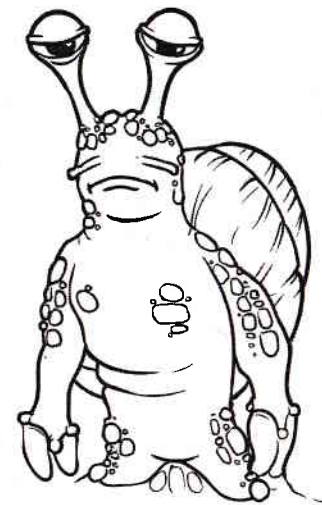
M-am aplecat să o sărut pe năsuc, apoi ne-am luptat preț de câteva atingeri cu nasurile, spunându-i cald că Mulfi a trăit multe zile în Grădină înainte să plece în căutarea Meșterului, însă nu-mi permitea să-i spun toată povestea dintr-odată, ca să fie și el acoperit, că, vezi tu, încă nu avea prea multe spirale de casă ce să-i acopere povestea.

— Ești atentă, bandită mică?! Sau vrei să mă opresc? Spune, te acopăr și continuăm mâine...

— Nu, tati, de ce te joci cu inima mea? Știi că-mi doresc să-mi spui tot... Pot să-ți spun ceva? Tati, mie tare drăgălașă mi se pare vocea ta. Câteodată, eu cred că așa e și vocea lui Mulfi. Tati, sigur nu ești tu Mulfi? Că prea știi...

— Sssssssss, taci, copilă, că ne prinde Steaua Melcului cu Aripioare de urechiușe... sssssss, și am mușcat-o ușor de pulpițele ei atât de firave. Știi, Andra, Grădina aparținea unui bătrân și soției lui, amândoi erau bătrâni și drăgăstoși. Iubeau grădina și o îngrijeau cu atâta drag, încât credeai că e familia lor. Dar, mai mult decât s-ar părea, bătrâneii iubeau melcii. Întotdeauna îi puneau în iarbă, dacă li se părea lor că e mai interesant pe cărare. Mulfi a crescut protejat nu doar de părinții lui melcești, dar și sub atenta grijă a bătrâneilor.

Andra adormise. Am acoperit-o cu drag și, după ce am aprins lampa ei de prințesă, am rămas privind-o îndelung. Era la fel de frumoasă ca mama ei, cu ochii mari și plini de viață, cu tenul deschis la culoare, ce emana bucurie, pasiunea de a trăi... Adormisem și eu cu gândul la Iepuraș. De ce ai plecat, iubita noastră, de ce m-ai lăsat singur? Cum să fiu eu un tată suficient de bun? Cum, ai plecat la Meșter să îți pună aripi? Și... se potrivesc? Poți zbura cu ele?

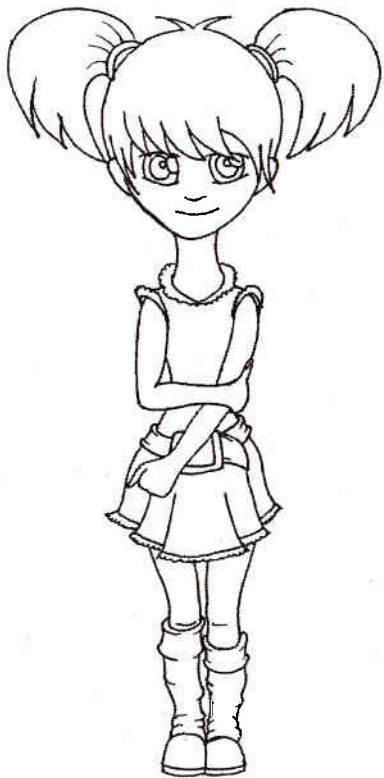

Melcul din grădina domnului Constantinescu

Pe Mulfi, melcul cu cochilie ciobită, l-am găsit în grădina vecinilor, Constantinești din neam în neam, iubitori de om și pasionați de orice e pur, frumos și viu. Grădina lor era atât de mare, încât varietatea plantelor ce și-au înrădăcinat destinul era prea incredibilă ca să nu te minunezi. Era un curcubeu viu și parfumat.

Domnul Constantinescu obișnuia să așeze în părul Andrei câte o floare desprinsă din grădina lui, curcubeu desprins doar pentru a încorona frumusețea și seninătatea chipului dragei mele fetițe. Într-o dimineață, pe

când ne apropiam de dânsul, Andra a zburdat de bucurie la vederea noii sale prietene de pus după ureche, Margareta albă-albă.

— Bunicul, uite, bunicul vine cu o nouă floare chiar pentru mine!

A alergat atât de tare spre el cu brațele ei micuțe deschise larg, contrastând astfel faptul că eu m-am blocat la auzirea cuvântului „bunic”. Și, ce era să fac, să-i explic că bunicul nu este un bătrân iubitor ce veghea zi de zi să nu scape ocazia de a o face fericită pe Andra? Să-i spun că îmbrățișarea lui caldă este a unui străin, în timp ce uneori îi spuneam să nu vorbească deloc cu străinii? Bunicul, da, el era bunicul ei iubitor din lumea florilor de curcubeu. Chiar o iubea pe Andra. Avea acest drept.

— Bună dimineața, e floarea mea?!

Salut prea mieros ca să nu îi cedezi, aplecându-se cu greu spre trupușorul de copil desprins din pagini de poveste, doar ca să te asiguri că îi așezi tulpinița de floare cu delicatețe după ureche. Apoi i-a luat mânuța stângă în palma lui muncită și a sărutat-o spunând:

— Prințesă Andra, zile ca acestea când mi-e dat să te privesc și să-ți sărut mâna stângă sunt ca un munte de aur și pietre prețioase. Când Prințul tău va veni, să-i spui că mâna stângă ți-o sărută doar moșul tău. Lui dreapta să-i fie de sărutat, după cum i-o pofti sufletul.

Cu greu putea să-și oprească plăcerea de a auzi aceste cuvinte de pe buzele aprinse ale bunicului Constantinescu.

Pe Andra o ajutasem de dimineață să se îmbrace într-o rochie albă sidefie, ca o perlă îmbăiată în laptele pur al creșterii oricărui copil sănătos. După

experiențe îndelungate ne-am învățat minte: niciodată rochie sub genunchi, pentru că nimeni nu a reușit să o oprească de la explorarea ierbii în genunchi în căutarea micilor exploratori ce și-ar ascunde activitatea printre coloanele subțiri ale labirintului verde. O perlă într-o lume pură și verde ce îi susținea strălucirea. O priveam cu mândrie. Fiica mea era atât de frumoasă. Tu o vezi, Iepuraș, ce frumos se joacă?

Prins fiind de conversația cu domnul Constantinescu, mi-a scăpat atenției faptul că Andra era prea tăcută, prinsă într-o nouă descoperire a ei. M-am apropiat ușor cât să nu mă observe, dar m-a trădat umbra. Sau soarele. Sau amândouă.

— Sssss, tati, uite un melc cum îmi place mie, eu zic să îl luăm acasă. E cam singur aici, nu crezi?

Avea deja prea mulți acasă. Ce era să-i spun? „Nu, nu îl poți aduce acasă?” Nu știu, puteam încerca.

— Un melc, unul ca toți ceilalți.

— Crezi tu, tati, că melcii sunt toți la fel? Eu mă uit la el și sigur nu e la fel cu cei de acasă. Îl luăm, uite, uite cum putem face: eu îl chem la mine și, dacă vine, îl luăm. Haide, melcule, vino aici pe palma mea, haide dacă vrei să fim prieteni.

Andra își așeză palmă la o distanță destul de mică de melc și-l chemă.

M-am retras pentru a lăsa ca această scenă dulce să-și croiască făgaș printre privirile lor, care se căutau încă neclar. Speriat de apropierea acestei ființe deloc ca el, melcul își mișcă ochii telescopici pentru a focusa chipul fetei. De mult timp căuta o fetiță ca Andra, care să-i vorbească atât de suav, iar senzația pe care vocea ei i-o produsese îl făcu să mediteze la propunerea ei. Din trupul acesta uriaș de fetiță se desprinsese o apropiere spre unul dintre ochii săi, pe care la început o evita retrăgându-se, iar mai apoi, fiind curios să se întindă cu un ochi puțin ieșit, o privi în ochi pe posibila sa prietenă. Involuntar și lent, trupul îi aluneca tot mai mult spre palma deja deschisă de câteva treceri de timp melcești, o apropiere atât de mare încât îi și simțea căldura palmei.

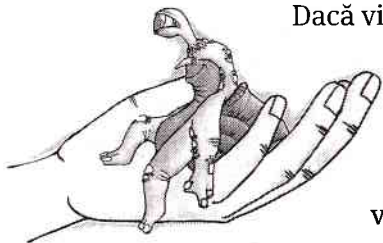
Pentru prima dată în lenta-i existență, Mulfi realizează că trupul i se revela atât de diferit de ce știa el. De o parte și de alta, trupului său i se conturaseră picioare și mânuțe, pentru a grăbi apropierea de a sa nouă prietenă. Curios de noua sa descoperire, Mulfi alunecă cu pași lipicioși de entuziasm spre o lume pe care nici povestitorul nu și-ar putea-o imagina.

De partea sa, Andra tremura. Sufletul îi fusese inundat de bucuria că avea dreptate. Acel melc, la rândul-i ciobit în două locuri, se mișca lent spre ea, aproape atingând-o. Liniștea era atât de intensă, încât Andra parcă pierduse noțiunea timpului cum se scurge la oameni. Abia atunci a auzit pentru prima dată respirația blândă a melcului. Apoi, melcul a atins-o. Amândoi s-au retras o jumătate de drum, apoi pe rând s-au redresat cu o încredere pe care nu și-o puteau explica.

— De ce toți melcii de care îmi place au căsuța ciobită? s-a întrebat Andra oftând. Melcule, haide, urcă pe palma mea, doar așa voi ști că tu ești melcul pe care-l caut de o vreme întreagă și de jumătate dintr-o altă vreme. Eu știu că tu ești diferit, dar tare aș vrea să fii melcul meu prieten.

Dacă vii, promit, uite, promit pe sandalele mele albe că te voi iubi și te voi iubi mai mult decât am spus prima dată.

Melcul alunecă tot mai aproape de degetele palmei deschise, rulându-și destinul unei noi vieți alături de această blajină fetiță.

— Mulfi să-mi spui de azi, se auzi din gura melcului. Du-mă în verdele grădinii tale și vom parcurge împreună povești întregi. Știi, fetițo, părinții mei..., ei... de mult timp au plecat.

— Tati, tăticuțule, melcul acesta este ultimul pe care îl iau. El este melcul meu special, mi-a șoptit chiar și numele, Mulfi îl cheamă. Îl luăm, sigur că îl luăm, spuse ea în timp ce-i așeza spiralele melcului nou-venit în lumea ei de poveste.

Casa melcilor

În următoarea dimineață ne-am pornit spre grădiniță, fiind animați de noul locatar al grădiniței din spatele casei, pe care am făcut-o special pentru melcii aduși de Andra după orice zi ploioasă însoțită de curcubeu. Se pare că melcul de aseară pe care l-a primit în palma ei i-a adus o liniște deosebită, ca a unui explorator ce a descoperit insula misterioasă despre care doar legendele par să mai spună un cuvânt. Andra mea țopăia veselă spre orele de entuziasm de la grădiniță, cu o margaretă prinsă în păr. Nelipsitul florar al fetiței mele a întâmpinat-o din nou cu bucurie, de această dată împreună cu soția sa, doamna Mariana.

— Andrușco, uite aici, mamițico, ți-a pregătit tanti Mariana puțin chec. Să-l mănânci, fată dragă!

— Chec, chec! Tati, vezi ce am primit? Chec!

— Dar, Andra, cum spui tu când primești ceva făcut cu dragoste?

— Sărut mâna, tanti Mariana. Mulțumesc pentru ce ați făcut!

Andra s-a roșit destul de tare, având în vedere cât este ea de sensibilă. Tenul ei desprins din strălucirea lunii trădează trăirile ei foarte ușor. Înainte de a ajunge la poarta Grădiniței, am prins-o pe Andra de ambele mânuțe și ne-am privit preț de câteva secunde. Facem acest lucru de fiecare dată când ne despărțim pentru câteva ore. Am învățat-o pe Andra să prețuiască mult chipul celor pe care-i iubește, să nu se grăbească niciodată când este vorba despre noi doi. Deși Andra are doar cinci ani, pare atât de înțelegătoare. Nu aș lăsa-o